

Б. М. Цимбал,
к. т. н., старший викладач кафедри охорони праці та техногенно-екологічної безпеки,
Національний університет цивільного захисту України
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2317-3428>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.2.87

ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ БЕЗПЕКОЮ ОСОБИСТОСТІ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

В. Tsymbal,
PhD in Technical Sciences, Senior Lecturer of the Department of Labor Protection
and Technogenic and Environmental Safety, National University of Civil Defence of Ukraine

LEGAL MECHANISM OF PUBLIC ADMINISTRATION OF PERSONAL SECURITY IN THE CONTEXT OF ENSURING SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF UKRAINE

Стратегія Національної безпеки Української держави визначається через реалізацію правового механізму публічного управління безпекою особистості в контексті сталого розвитку України.

Підкреслено що в Стратегії сталого розвитку "Україна – 2020", Цілях сталого розвитку України на період до 2030 року, а також Стратегії національної безпеки України до 2030 року обґрунтовується нова парадигма розвитку Української держави й окреслюються оновлені соціальні та економічні пріоритети.

Зазначено, що в основу державної політики сталого розвитку має бути покладено таку систему соціальних цінностей, яка відрізнятиметься від тієї, що існувала в попередньому та сучасному періодах трансформації українського суспільства.

Доведено, що принципово новим має бути визнання пріоритетності та взаємозумовленості життєво-визначальних інтересів більшості населення. Держава повинна взяти на себе функцію забезпечення в суспільстві принципів соціальної справедливості та високої якості життя на основі узгодження й підтримання балансу інтересів усіх громадян. Це уможливить перетворити суспільство на стійку, збалансовану та водночас дієву систему, яка позитивно розвивається.

Зазначено, що в безпеці особистості ключова роль належить саме державі, яка виступає основним соціальним інститутом, покликаним забезпечувати сталий розвиток країни у правовому руслі. Аналіз нормативно-правових актів України дозволяє стверджувати, що їхнім основним недоліком є те, що, незважаючи на посилення уваги до соціального розвитку та безпеки (безпеки людини як на складової безпеки держави), законодавчі акти наразі не визначають проблеми населення України та шляхи їхнього вирішення.

Наголошено, що розширення соціальної бази реформ в Україні нерозривно пов'язано з поліпшенням якості життя, підвищенням матеріального добробуту, зміцненням стабільності в суспільстві, посиленням економічної та особистої безпеки населення. Це зумовлює необхідність відродження місцевого самоврядування, заснованого на громадській ініціативі, що активізує інститути сім'ї й безпеки особистості та сприяє сталому соціальному розвитку країни.

The National Security Strategy of the Ukrainian state is defined through the implementation of the legal mechanism of public management of personal security in the context of sustainable development of Ukraine.

It is emphasized that the Sustainable Development Strategy "Ukraine – 2020", the Sustainable Development Goals of Ukraine for the period until 2030, as well as the National Security Strategy of Ukraine until 2030 substantiate the new paradigm of the development of the Ukrainian state and outline updated social and economic priorities.

It is noted that the basis of the state policy of sustainable development should be a system of social values that differs from the one that existed in the previous and current periods of transformation of Ukrainian society.

It has been proven that a fundamentally new thing should be the recognition of the priority and interdependence of the life-determining interests of the majority of the population. The state should assume the function of ensuring the principles of social justice and a high quality of life in society based on the coordination and maintenance of the balance of interests of all citizens. This will make it possible to transform society into a stable, balanced and, at the same time, effective system, which is developing positively.

It is noted that the key role in the security of the individual belongs to the state, which acts as the main social institution designed to ensure the sustainable development of the country in accordance with the law. The analysis of normative legal acts of Ukraine allows us to state that their main drawback is that, despite increased attention to social development and security (human security as a component of state security), legislative acts currently do not define the problems of the population of Ukraine and the ways to solve them.

It was emphasized that the expansion of the social base of reforms in Ukraine is inextricably linked to the improvement of the quality of life, the increase of material well-being, the strengthening of stability in society, and the strengthening of the economic and personal security of the population. This necessitates the revival of local self-government, based on public initiative, which activates the institutions of family and personal security and contributes to the sustainable social development of the country.

Ключові слова: безпека особистості, сталий розвиток держави, правове забезпечення безпеки особистості, соціальні цінності.

Key words: personal safety, sustainable development of the state, legal provision of personal safety, social values.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Конференція ООН, проведена в Ріо-де-Жанейро в 1992 р. і присвячена проблемам навколишнього середовища та сталому розвитку, стала однією з головних подій в історії людства. Як відомо, у межах цієї конференції отримали загальносвітове політичне визнання проблеми, що пов'язані з глобальним потеплінням клімату та збереженням біорізноманіття на Землі. Під час конференції було прийнято Порядок денний на XXI століття як певний план розвитку людства на найближче майбутнє. З того часу минуло 30 років. За цей період часу відповідно до рішення ООН понад 100 країн розробили стратегії сталого розвитку [1]. Як відомо, в

Україні останній аналогічний документ був прийнятий у 2019 році [4], а саме: указ Президента України "Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року" [там само]. Цей указ, а також указ Президента України "Про Стратегію національної безпеки України" отримали досить негативну оцінку у вітчизняних наукових колах. Аналіз цих підзаконних актів дає підстави стверджувати, що їхнім ключовим недоліком є те, що, незважаючи на посилення уваги до соціального розвитку та безпеки (безпеки людини як на складової безпеки держави), такі укази все ще не визначають комплексно проблеми населення України та шляхи їхнього вирішення. На цій підставі вважаємо за доцільне більш детально розгля-

нути генезу функціонування правового механізму публічного управління безпекою особистості в контексті забезпечення сталого розвитку України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблемним питанням публічного та державного управління щодо становлення та функціонування системи безпеки загалом і безпеки особистості зокрема присвячено праці З. Бзєжинського, С. Бєлая, О. Бондаренка, В. Горбуліна, І. Грицяка, С. Домбровської, О. Євсюкова, О. Кравчука, С. Крука, В. Олуйка, С. Полторака, А. Помази-Пономаренко, О. Радченка, В. Садкового, Г. Ситника, В. Торічного, Дж. Ховорса, Д. Юрковського та ін. [1; 2; 5; 6]. У своїх наукових розробках автори розглядають різні аспекти сутності, функцій та особливостей формування системи безпеки. Однак потребує ґрунтовного дослідження стан формування правової основи для реалізації публічного управління безпекою особистості в контексті забезпечення сталого розвитку України. Це необхідно зробити, зважаючи на важливість визначення тенденцій і стратегії реалізації публічного управління у зазначеній сфері, адже, як відомо, стратегія — основний документ і план країни, за яким вона живе.

МЕТА СТАТТІ

Мета статті — дослідження особливостей правового механізму публічного управління безпеки особистості в умовах сталого розвитку.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Як зазначають учені Ю.Г. Батир, І.М. Лопатченко, А.Л. Помаза-Пономаренко, І.М. Хмиров, А.О. Хмирова, з моменту проголошення незалежності України на її теренах була прийнято понад 100 стратегій, програм, концепцій та інших правових документів щодо забезпечення соціально-економічного, а згодом і сталого розвитку нашої держави [1]. Одним з базових документів у цьому питанні є стратегія національної безпеки та оборони України.

Варто відзначити, що саме указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року "Про Стратегію національної безпеки України" від 14.09.2020 р. № 392/2020 визначає необхідність розробки та реалізації низки інших стратегій, необхідних для забезпечення безпеки особистості, а саме [4]:

— Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року "Про Стратегію воєнної безпеки України" від 25.03.2021 р. № 121/2021;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року "Про Стратегію людського розвитку" 02.06.2021 р. № 225;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 16 липня 2021 року "Про стимулювання пошуку, видобутку та збагачення корисних копалин, які мають стратегічне значення для сталого розвитку економіки та обороноздатності держави" від 23.07.2021 р. № 306/2021 (цей указ закладає основи для внесення змін Податкового кодек-

су України в частині прийняття "Економічного паспорта українця", на зразок виплат громадянам ОАЕ певного відсотку від продажу нафти);

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року "Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України" від 20.08.2021 р. № 372/2021;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року "Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року" від 11.08.2021 р. № 347/2021;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року "Про Стратегію кібербезпеки України" від 26.08.2021 р. № 447/2021;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 липня 2021 року "Про Стратегію зовнішньополітичної діяльності України" від 26.08.2021 р. № 448/2021;

— Указ Президента України "Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки" від 27.09.2021 р. № 487/2021;

— Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року "Про Стратегію біобезпеки та біологічного захисту" від 17.12.2021 р. № 668/2021.

Отже, можемо зробити певний проміжний висновок, що у Стратегії сталого розвитку "Україна — 2020", Цілях сталого розвитку України на період до 2030 року, а також Стратегії національної безпеки України до 2030 року, дійсно, обґрунтовується нова парадигма розвитку нашої держави й окреслюються оновлені соціальні та економічні пріоритети. Разом із тим, на системній основі так і не розглядаються всі фактори сталого розвитку українського суспільства. Звісно, не можна категорично стверджувати, що Стратегія національної безпеки України до 2030 року не містить відсилочної норми щодо забезпечення стратегічності у сфері безпеки. Навпаки така норма міститься ще на початку аналізованої стратегії, проте її виконання можна вважати поки що відносно задовільним. На підтвердження можемо навести таке положення Стратегії національної безпеки України до 2030 року (затверджена у 2021 році) [4]: Кабінетові Міністрів України, державним органам за відповідними сферами національної безпеки слід подати у шестимісячний строк на розгляд Ради національної безпеки і оборони України проекти низки документів.

Крім того, аналіз положень Стратегії національної безпеки України до 2030 року дає підстави наполягати, що із самого початку її відмінною особливістю, що якісно має відмежовувати її від попередніх стратегій, є принцип людиноцентризму та соціальної орієнтованості. Саме з урахуванням цього аспекту варто проводити розгляд положень як Стратегії національної безпеки України до 2030 року загалом, так й інших стратегічних документів, що мають бути прийняті відповідно до неї.

Аналіз стану виконання вимоги, що міститься в Стратегії національної безпеки України до 2030 року щодо необхідності розробки інших стратегій, черговий раз засвідчує, що ставлення до реалізації певних заходів у

нашій країні є неоднозначним, бюрократичним і затягнутим у часі. На підтвердження можемо навести ситуацію, пов'язану з виконанням вимоги норми Закону України "Про національну безпеку України" [4, ч. 1 ст 26]. Ця вимога стосується особливостей розробки Стратегії національної безпеки, що має відбуватися за дорученням Президента України і в термін 6 місяців з моменту вступу Глави держави на пост [там само]. Як відомо, шостий Президент України В. Зеленський вступив на посаду 20.05.2019 р., а Стратегія національної безпеки була введена в дію його указом, зокрема 14.09.2021 р., а мало б бути наприкінці грудня 2019 р. Очевидно, що ця ситуація засвідчує неналежне виконання вимоги щодо строків розробки такої стратегії (і не якої-небудь вимоги, а законодавчої, адже вона міститься в Законі України "Про національну безпеку України").

Безперечно, на фоні недоліків варто також визначити й переваги законодавства у сфері національної безпеки та безпеки особистості. Так, ч. 3 ст. 3 Закону України "Про національну безпеку України" [там само] визначає такі фундаментальні національні інтереси нашої держави:

- 1) сталий розвиток держави, економіки та громадянського суспільства;
- 2) інтеграція України в європейський простір;
- 3) недопущення втручання в її внутрішні справи тощо.

Уважаємо, що саме таке визначення національних інтересів є результатом доволі поступального інституційного розвитку України в напрямку формування власної системи безпеки. Зважаючи на це, важливим є забезпечення цієї поступальності в реалізації подальших заходів, спрямованих на гарантування національних інтересів, що включає безпеку держави, суспільства й окремо взятої особистості. При цьому варто вказати на те, що національні інтереси є життєво важливими; їхня реалізація забезпечує державний суверенітет України, її прогресивний демократичний розвиток, а також безпечні умови життєдіяльності та добробут її власних громадян [7].

Отже, з моменту проголошення незалежності в Україні прийнята дуже велика кількість нормативно-правових актів, що спрямовані на забезпечення системи безпеки в цілому. Вона, як відомо, у свою чергу включає безпеку держави, суспільства й окремо взятої особистості. Аналіз цих правових документів дає підстави наполягати на такому: за останні 5 років вітчизняна правова база набула чіткіших обрисів у напрямку закріплення вимог щодо важливості стратегічного забезпечення безпеки загалом і саме людини зокрема. Власне кажучи, людина визнана ключовим суб'єктом в системі безпеки. Разом із тим у межах чинної правової бази не розглядаються в комплексі всі фактори сталого розвитку українського суспільства з позиції забезпечення безпеки особистості. Саме на дослідженні цих аспектів варто зупинитися більш детально.

З метою полегшення цього процесу вважаємо за доцільне виокремити етапи інституціоналізації стратегічного публічного управління у сфері безпеки особистості в контексті забезпечення сталого розвитку України, а саме:

— перший етап "закладення основ системи безпеки" — 1991—1996 рр. (прийнята Конституція України та інші важливі правові документи);

— другий етап "перманентного формування" — 1997—2014 рр. (акцентується увага саме на забезпеченні соціальної й економічної політики);

— третій етап "відновлення реформування" — з 2015 р. і по теперішній час (відзначається забезпеченням насамперед сталого розвитку України та стратегічності системи її безпеки, з акцентуванням уваги саме на безпеці людини) [7].

Визначення таких етапів інституціоналізації публічного управління дає змогу наполягати на необхідності формування в його межах стійкої позитивної тенденції — гарантування та підтримки соціальної безпеки України загалом і безпеки окремо взятої особистості зокрема. Для формування такої тенденції доцільною є розробка цілісної концепції "проактивної" дії інституціональної системи публічного управління у сфері безпеки особистості в контексті забезпечення сталого розвитку України [там само]. На наш погляд, базис такої концепції повинна становити державна соціальна політика України, що у свою чергу становить основу формування безпечного середовища особистості. Слід погодитися з ученими, які вказують на важливість забезпечення "безпеки для людини" у формі дієвої соціальної політики держави та "безпеки від самої людини", що охоплює соціальну стабільність, згуртованість, розвиток людського потенціалу та капіталу тощо [5; 7].

На наш погляд, в основу державної політики сталого розвитку має бути покладено таку систему соціальних цінностей, що буде відмінною від тієї, що була наявна в попередньому та сучасному періодах трансформації суспільства [2; 3]. Власне кажучи, принципово новим має бути визнання пріоритетності та взаємозумовленості життєвизначальних інтересів більшості населення. Держава повинна взяти на себе функцію забезпечення в суспільстві принципів соціальної справедливості та високої якості життя на основі узгодження й підтримання балансу інтересів усіх громадян. Це має дозволити перетворити суспільство на стійку, збалансовану та водночас дієву систему, що позитивно розвивається.

Необхідність формування та проведення активної соціальної політики впливає з фундаментального, стратегічного характеру довгострокових національних інтересів, і виступає принципово цільовою установкою публічного управління. Це закріплено в чинній Конституції України, Законі України "Про засади державної регіональної політики України" [4], що вона є соціальною державою, політика якої спрямована на створення умов, що забезпечують гідне життя та вільний розвиток суспільства. У цьому контексті дуже важливими є визначення функції держави як гаранта розробки та проведення ефективної соціальної політики та налагодження зв'язків між соціальною й економічною сферами життєдіяльності. При цьому саме Закон України "Про національну безпеку України" визначає, що планування у сферах нацбезпеки поділяється на довгострокове (понад 5 років), середньострокове (до 5 років) і короткострокове (до 3 років) [там само, ч. 3 ст. 25].

Стратегія нацбезпеки України є довгостроковим документом. Відтак, важливим є дотримання цього принципу довгостроковості й в усіх інших сферах суспільної життєдіяльності, що є надзвичайно важливими, адже від них залежить система безпеки загалом. Та-

кими сферами можна вважати соціальну, економічну й екологічну, що у свою чергу є векторами сталого розвитку.

При кризовому стані сучасного суспільства першочергового значення набувають: гарантована соціальна включеність населення в систему ринкової економіки, що розвивається, висока позитивна мотивація праці, створювана гідною його оплатою, соціальна підтримка найменш захищених груп населення, створення інститутів і механізмів, що дозволяють здійснювати участь громадян у реалізації соціальних проєктів, запобігання криміналізації соціальних та економічних відносин. У цей час основними джерелами фінансових ресурсів соціального розвитку виступають бюджети всіх рівнів, джерела від запровадження ренти за природні ресурси, і навіть витрати позабюджетних фондів, і підприємств.

В умовах стабілізації економіки та досягнення сталого зростання виробництва пріоритетними для суспільства стають інтереси та потреби всього населення, здатного до праці, доходами, заощадженнями самостійно забезпечити зростання свого добробуту. Це не означає, що у соціальній політиці держави припиняється підтримка соціально вразливих груп населення. Відмова від соціально неминучого і тому справедливого патерналізму є невиправданим процесом. Зміцнення особистої відповідальності кожного члена суспільства за добробут сім'ї передбачає створення державою адекватних соціально-економічних умов. Протистояння багатих і соціально вразливих верств населення негативно позначається на стабілізації розвитку суспільства. Вирішення цих проблем можливе лише за умови пильного та виваженого ставлення суспільства до інтересів більшості громадян.

У світлі вирішення проблем сталого розвитку у довгостроковій перспективі змінюється сутність проблеми соціальної справедливості. Важливим є баланс між діяльністю суспільства, спрямованої на зростання добробуту й якості життя нині живих та майбутніх поколінь. Соціально несправедливим є обмеження інтересів та потреб старших поколінь заради благополуччя молодших та нащадків. Проте водночас неприйнятним є прагнення суспільства до високого сьогоденнього добробуту за рахунок витрачання непоправних ресурсів та створення кризи ресурсів у перспективі.

Найважливішою проблемою є трансформація соціальної структури суспільства. Економічні та статусні основи колишнього соціального становища різних груп та верств докорінно деформовані, а соціальні структури у перехідний період розвитку України перебувають у вельми нестійкому стані [1; 3]. Політичні й економічні засади нової стратифікації суспільства нестабільні. Подолання старих і нових проблем — одна з найгостріших проблем, від вирішення якої багато в чому залежатиме соціальна стабільність суспільства та розвиток людського потенціалу [там само]. Серйозна небезпека сталого розвитку походить від зубожіння більшості населення країни. Парадокс існуючої ситуації полягає в тому, що майже всі бідні громадяни не приймають змін, криміналізацію, корупцію, тероризм і посилення несправедливості, але саме ці соціальні групи й є джерелом кримінальної небезпеки та тероризму, середовищем для міжнаціональних, релігійних та інших конфліктів [2; 5].

Для виходу з цієї ситуації державі необхідно проводити політику, спрямовану на викорінення злиднів, розвиток середнього класу, розвиток активності працездатних верств населення з одночасним адресним захистом соціально вразливих верств [6]. Активне населення у працездатному віці, що є соціальним ядром суспільства, з високою мотивацією до праці, прагнення незалежності та соціальної стабільності сприяло б стабільному розвитку суспільства.

Розширення соціальної бази реформ в Україні нерозривно пов'язано з поліпшенням якості життя, підйомом матеріального добробуту, зміцненням стабільності в суспільстві, посиленням економічної й особистої безпеки населення. Причиною вирішення цих проблем є розвиток багатоваріантності організаційних форм та методів у здійсненні соціальної політики у системі публічного управління. Наразі формується модель цієї політики, що передбачає множинність та різноманітність суб'єктів на всіх рівнях такого управління [5], тісну інтеграцію його органів, що викликає необхідність відродження місцевого самоврядування, заснованого на громадській ініціативі, що активізує інститути сім'ї та безпеки особистості. Усе це є необхідним для забезпечення сталого соціального розвитку країни.

Можна вважати, що шлях людства до сталого розвитку знаменує перехід від епохи природно-історичного розвитку до епохи штучно конструюваного розвитку суспільства. Головний зміст цього періоду — зробити людську діяльність адекватною природним (насамперед, біосферним) законам, визнати примат останніх над суспільними законами; створити умови, що сприяють реалізації таких законів соціального розвитку, які не просто не суперечать збереженню навколишнього природного середовища, але дозволяють людству вижити, досягти нової, вищої якості життя та стійко розвиватися далі. Поєднання законів розвитку нашого суспільства та природи має знайти свій відбиток у правових актах, суспільно-правових нормах. Наприклад, шляхом запровадження більш суворих екологічних стандартів, ліцензування, страхування, оподаткування, сертифікації тощо.

Конституція України [4] створює певні умови для переходу країни до сталого розвитку. У преамбулі йдеться про забезпечення благополуччя та процвітання держави, виходячи з відповідальності за свою Батьківщину перед нинішнім та майбутніми поколіннями, про усвідомлення себе частиною світової спільноти, проглядаються ідеї сталого розвитку. Хоча термін "сталий розвиток" у тексті Конституції України не використовується. У 2019 р. конституційно закріплено євроінтеграційні нашої держави, але шляхи забезпечення її сталості функціонування при цьому не задекларовано. Щоб Конституція та законодавство України стало дієвим, необхідно ввести в його поле текст поняття "сталий розвиток", посиливши правове регулювання новел у цій сфері, зокрема шляхи забезпечення такого розвитку.

ВИСНОВКИ

Таким чином, зазначимо, що у зміцненні сталого розвитку та безпеки особистості ключова роль належить саме державі, яка є основним соціальним інститутом, покликаним забезпечувати цей розвиток у право-

вому руслі. До процесу такого забезпечення залучається й недержавний сектор (громадські об'єднання, бізнес-структури та ін.). Зрозуміло, що організаційно-функціональне навантаження на публічний сектор (державні та недержавні організації) у досліджуваній сфері є не однаковим. З огляду на це важливим є здійснення більш детального розгляду особливостей такого організаційно-функціонального навантаження в сучасних умовах.

Література:

1. Батир Ю.Г., Лопатченко І.М., Помаза-Пономаренко А.Л., Хмиров І.М., Хмирова А.О. Державна політика сталого розвитку в умовах європейської інтеграції України: монографія. Харків: НУЦЗ України, 2021. 220 с.
2. Бєлай С.В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика: монографія. Харків: НАНГУ, 2015. 349 с.
3. Вербицький О.В., Помаза-Пономаренко А.Л. Механізми соціальної трансформації та їхнього державного управління. Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія: Державне управління. 2020. Вип. 1 (12). С. 126—132.
4. Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. URL: <https://rada.gov.ua/>
5. Помаза-Пономаренко А.Л. Соціальний розвиток і безпека регіонів: державноуправлінські аспекти: монографія. Харків: Діса плюс, 2017. 270 с.
6. Радченко О.В., Єлізаров О.В. Соціальна й економічна безпека України: стратегічні пріоритети та доктринальні положення. Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія: Державне управління. 2019. № 2 (11). С. 147—155.
7. Цимбал Б.М., Крюков О.І. Аналіз генези стратегічності публічного управління безпекою особистості в контексті забезпечення сталого розвитку України. Вісник Національного університету цивільного захисту України (Серія: Державне управління). 2021. № 2 (15). С. 420—427.

References:

1. Batur, Yu.H., Lopatchenko, I.M., Pomaza-Ponomarenko, A.L., Khmyrov, I.M. and Khmyrova, A.O. (2021), *Derzhavna polityka staloho rozvytku v umovakh yevropeiskoi intehtratsii Ukrainy* [State policy of sustainable development in the conditions of European integration of Ukraine], National University of Civil Defence of Ukraine, Kharkiv, Ukraine.
2. Bielai, S.V. (2015), *Derzhavni mekhanizmy protydii kryzovym yavyscham sotsialno-ekonomichnoho kharakteru: teoriia, metodolohiia, praktyka* [State mechanisms for countering socio-economic crisis phenomena: theory, methodology, practice], National Guard Military Academy of Ukraine, Kharkiv, Ukraine.
3. Verbytskyi, O.V. and Pomaza-Ponomarenko, A.L. (2020), "Mechanisms of social transformation and their state management", *Visnyk Natsionalnoho universytetu tsyvilnoho zakhystu Ukrainy. Seriiia "Derzhavne upravlinnia"* — Bulletin of the National University of Civil Defense of Ukraine. Series "Public Administration", vol. 1 (12), pp. 126—132.

4. Official website of the Verkhovna Rada of Ukraine (2022), available at: <https://rada.gov.ua/> (Accessed 25 Dec 2022).

5. Pomaza-Ponomarenko, A.L. (2017), *Sotsialnyi rozvytok i bezpeka rehioniv: derzhavnoupravlinnski aspekty* [Social development and security of regions: public administration aspects], Disa plus, Kharkiv, Ukraine.

6. Radchenko, O.V. and Yelizarov, O.V. (2019), "Social and economic security of Ukraine: strategic priorities and doctrinal provisions", *Visnyk Natsionalnoho universytetu tsyvilnoho zakhystu Ukrainy. Seriiia "Derzhavne upravlinnia"* — Bulletin of the National University of Civil Defense of Ukraine. Series "Public Administration", vol. 2 (11), pp. 147—155.

7. Tsybmal, B.M. and Kriukov, O.I. (2021), "Analysis of the genesis of strategic public management of personal safety in the context of ensuring the sustainable development of Ukraine", *Visnyk Natsionalnoho universytetu tsyvilnoho zakhystu Ukrainy. Seriiia "Derzhavne upravlinnia"* — Bulletin of the National University of Civil Defense of Ukraine. Series "Public Administration", vol. 2 (15), pp. 420—427.

Стаття надійшла до редакції 13.01.2023 р.

www.agrosvit.info

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292